

Minister sig for et Par Aar siden, og jeg gaar ud fra, at efter dette har Ministeren sat sig ind i Spørgsmaalet. Jeg betragter det endvidere som givet, at Ministeren efter denne sin Undersøgelse er paa det rene med, at her virkelig er adskilligt, som trænger til Rettelse og som vist ogsaa meget godt kunde rettes. Derimod ved jeg ikke, om Ministeren anser det nærværende Tidspunkt for heldigt til at skride til saadanne Rettelser i de Urimeligheder, der foregaa, om de kunne gennemføres paa en lempelig eller let overkommelig Maade. Ved Behandlingen af dette Lovforslag i Fjor advarede den højtærede Finansminister meget stærkt imod at komme ind paa alt for mange vidtløftige Betragtninger angaaende Bygningsafgiften og ganske særlig mod at give dette lille Lovforslag, som nu ogsaa foreligger i Dag, saadanne Tilføjelser, der kunde vanskeliggøre dets Gennemførelse. Jeg tror, at denne Advarsel fra Ministerens Side var fuldstændig berettiget og betimelig. Dels vide vi, at der ikke er en Materie, der i større Udstrækning end Bygningsafgiften frembyder saa mange Knager, hvorpaa ærede Medlemmer kunne anbringe en lille Afhandling, og dels vide vi af Erfaring, at det ved alt Lovgivningsarbejde i høj Grad gælder om at kunne begrænse sig. Ud fra denne Betragtning er det altsaa, at vi i Aar forelægge Lovforslaget ganske i samme Skikkelse som i Fjor. Vi have ikke villet vanskeliggøre dets Gennemførelse ved Tilføjelser, og det er heller ikke vor Agt at gøre det paa dets fremtidige Vej, hvis det skulde vise sig, at det er ganske umuligt at faa saadanne Tilføjelser til at følge med paa Lovforslagets Vej gennem Rigsdagen. Jeg skal derfor ikke komme ind paa de Betragtninger, jeg fremførte for et Par Aar siden. Kun er der et ganske enkelt Forhold, som forekommer mig saa særdeles urimeligt, at det nødvendig maa rettes, hvis det er muligt. Det er et Forhold, som ikke kan rettes ad administrativ Vej, men kun ad Lovgivningsvejen. Det er det Spørgsmaal, som angaar Mølleres Bygningsafgift af deres Stuehuse. Vi erindre allesammen, hvorledes Forholdet var indtil Efteraaret 1896. Forholdet var da det, at den overordnede Administration var af den Mening, at Møllere paa Landet vare fritagne for at svare Bygningsafgift af deres Stuehuse, for saa vidt Ejendommen var en Gaard, det vil altsaa sige: for saa vidt den var skyldsats for 1 Td. Hartkorn eller derover, og Møllen derhos var beliggende i en saadan Afstand fra Ejendommen, at den ikke kunde anses

for at udgøre en Del af Gaardens Bygningskompleks, og der ikke i øvrigt var nogen særlig Indretning til Næringsdrift i Gaardens Bygninger. Det var, siger jeg, den overordnede Administrations Opfattelse af dette Forhold indtil Efteraaret 1896, og da Møllerne kom til Kundskab om dette, indgav de i stor Mængde Andragender om at blive fritagne for Bygningsafgift af deres Stuehuse og om at faa tilbagebetalt, hvad de urigtig havde indbetalt i de sidste 20 Aar. Disse Andragender blev modtagne og mange Møllere slap fri for Afgiften fremtidig og fik den tilbagebetalt inden for et Tidsrum af 20 Aar. Da var det, man tog Anledning til at lade Sagen prøve for Højesteret, og denne afgjorde Sagen ved en Dom af 8de Oktober 1896 derhen, at Møllerne vare pligtige til at betale Bygningsafgift af deres Stuehuse, for saa vidt der ikke var en anden Beboelseslejlighed til Møllen end netop Mølleren's Stuehus. Fra det Øjeblik af fremkom altsaa det Misforhold, at en stor Del næringsdrivende betale Bygningsafgift af deres Stuehuse, medens en anden Del næringsdrivende, som sidde i selvsamme Erhverv, under selvsamme Vilkaar, ikke alene ere fri for at betale denne Afgift, men endog have faaet deres indbetalte Bygningsafgift tilbagebetalt inden for et Tidsrum af 20 Aar. Her er virkelig, som man saa tit taler om, Ulighed for Loven, og det er ikke rigtigt, at dette Forhold vedblivende skal finde Sted. Jeg tror derfor, at det var klogt, om man benyttede denne Lejlighed til at faa dette Forhold ændret, da der nu alligevel foreligger et Forslag til en lille Ændring i Bygningsafgiften. Jeg tror, at det vilde være klogt og rigtigt, og der vilde jo ikke ske andet, end hvad den overordnede Administration har godkendt i Forvejen som sin Mening. Spørgsmaalet kan, som sagt, kun afgøres ved Lov, ikke administrativt. Hvis jeg derfor uden Fare for dette lille Lovforslag, hvis Gennemførelse jo ligger os Forslagsstillere meget paa Sinde, tør gøre en Henstilling til den højtærede Finansminister, vil jeg henstille, om det ikke gik an, at man paa dette lille Lovforslag indførte en Bestemmelse om, at Mølleres Stuehuse for Fremtiden skulde være fritagne for Bygningsafgift, for saa vidt Ejendommen er en Gaard, d. v. s.: er skyldsats for 1 Td. Hartkorn eller derover, og for saa vidt Møllen er beliggende i en saadan Afstand fra Ejendommen, at den ikke kan anses for at høre sammen med Bygningskomplekset. Dette vil jeg henstille til den højtærede Finansministers